

[H. C. Hansen.]

drøftet under de forhandlinger, vi har ført. Jeg siger også dette for klarhedens skyld.

Endelig vil jeg supplere den højtærede finansministers bemærkninger om valuta-begrænsningerne med den bemærkning — for der er blevet spurgt om det —, at kaffen ikke er med. Jeg synes ikke, der er grund til skriverier i aviserne om dette. Jeg ser, det er antydnet i et blad i dag, at der sker en begrænsning i kaffeimporten, og jeg håber, den højtærede minister vil være enig med mig, når jeg ganske klart siger, at kaffen ikke er omfattet af de valuta-begrænsende foranstaltninger, der er blevet truffet aftale om.

Bertel Dahlgaard: Der var nogle enkelte af den højtærede finansministers bemærkninger, der kunne tydes, som om han tilstræbte at rejse en ny principiel debat om de valutamæssige problemer. Jeg synes egentlig ikke, tidspunktet er egnet til det. Jeg kan ikke se, hvad der skal opnås derved.

Men når den højtærede minister benyttede det udtryk, at den samlede plan, der nu gennemføres, ikke er en helstøbt ordning, og stillede det op som en i den henseende negativ ordning sammenlignet med regeringens forslag i sin tid — det var nu kun en skitse —, så må jeg protestere. (*Finansministeren* [Thorkil Kristensen]: Jeg anstillede ikke den sammenligning!). Nå, det ville den højtærede minister ikke gøre. Jeg ville dertil have sagt, at jeg selvfølgelig ikke på nogen måde vil benægte, at der kan anføres grunde for hvert af regeringens forslag, men en helstøbt ordning var det ikke; det var det ikke af den grund, at planen næsten var uden øjeblikkelig indvirkning på forbruget, fordi den begrænsning af købekraften, der fandt sted igennem regeringens forslag, modsvarede af tilsvarende prisnedsættelser.

Jeg vil i anledning af ministerens udtalelse om standningen af dyrtidsreguleringen sige, at det selvfølgelig også ud fra et teoretisk økonomisk synspunkt er uimodsigeligt, at hvis man sætter pristallet helt eller delvis ud af kraft, modvirkes der igennem inflationstendenserne i et samfund, ganske på samme måde som de modvirkes, hvis en erhvervsgrens stigende indtægter begrænses; men dette punkt kan jo ikke behandles alene i den sfære, det kan ikke alene behandles på denne teoretiske måde, fordi hele problemet tillige er et fordelings-spørgsmål, et socialt spørgsmål, et lighedsspørgsmål, som man dermed gør op, og det, der har været den store vanskelighed

under de forhandlinger, vi har ført de sidste halvanden måned, har bl. a. bestået i en forskellig vurdering af, på hvilken måde man skulle opretholde en rimelig lighed mellem befolkningsklasserne.

Så er der kun en ting til, jeg havde lyst til at gøre en bemærkning om — det står også i forbindelse med pristallet. Det er jo almindelig bekendt, at den højtærede finansminister havde meget stærke ønsker om at tiltræde en ordning, hvis meget afgørende punkt var omsætningsafgiften. Nu skal jeg slet ikke komme ind på hele denne diskussion for eller imod omsætningsafgiften eller omsætningsafgiften kontra den bundne opsparing i al almindelighed, men der er een ting, som jeg gerne vil henlede både tingets og offentlighedens opmærksomhed på, da der er givet mig anledning til det, og det er følgende: hvis man havde tiltrådt omsætningsafgiften, således at prisforhøjelsen ikke skulle indregnes i pristallet, hvad den højtærede finansminister netop berømtede som fordelene ved en sådan omsætningsafgift, må man ikke glemme, at den prisstigning, der ikke skulle indregnes i pristallet, var en prisstigning, som man selv havde fremkaldt gennem beskatning. Hvis man sammenligner med den bundne opsparing, er der imidlertid ikke i den henseende nogen som helst forskel. Den bundne opsparing indregnes selvfølgelig ikke i pristallet, og priserne forhøjes ikke af den bundne opsparing. Det vil med andre ord sige, at forhøjelse af priserne med derefter følgende ikke-indregning i pristallet ikke er nødvendig, fordi den bundne opsparing overhovedet ikke forhøjer priserne, og der derfor ikke foreligger baggrund for at undlade at indregne det ene eller det andet i pristallet.

Viggo Starcke: Hvis jeg hørte rigtigt, sagde den højtærede finansminister, at retselsens af de to kommaer var det eneste, han var enig med mig i, og det ærede medlem hr. H. C. Hansen sagde, at der ikke var megen basis for vor deltagelse i forhandlingerne, da vi ikke kunne enes om noget som helst. Jeg vil dog gerne sige, at af de seks lovforslag, vi her behandler, har retsforbundet givet positiv tilslutning til de fire; det er dog en relativ høj procent.

Når den højtærede finansminister kalder mig ansvarsløs, fordi jeg vil ophæve sukkerationeringen, er der for det første det synspunkt at gøre gældende deroverfor, at vi mener, at folk skal have lov til at købe for deres egne penge og sælge deres egne varer. Dernæst kan man anføre, at sukkeret